

גברים

אין

דיסקוטקים

יש

אחד המוסדות המוקדשים של חייה הילה בתל-אביב מתבטל.

הדיסקוטק של פדרריקה, אביהדיסקוטקים בארץ, הועבר השבוע לידיו של זילי, השותף הסמוי של המקום, ופדרריקה ובעלה רב סגל, יצטרכו מעתה לחזור לעבודת-יום. ולהשתמש בדיסקוטקים לבי לוי בלבד.

מדוע הם עשו זאת? מספרת פדרריקה: "פתחת את הדיסקוטק כדי שיהיה קלוב פרטי. אבל לצערי זו עיר קטנה מדי, ולא יכולתי להחזיק את העסק. הגעתי למצב שיהייתי עולה למעלה ולא היכרתי שם איש, בסוף, בעצם, ניהלתי את הדיסקוטק רק למטה".

כבר לפני חצי שנה היא רצתה לעזוב את המקום. אבל אף אחד לא היה מוכן לקנות את החלק שלה.

נמאס לי כל העסק, היא אומרת, יום וילילה, במשך שלוש שנים, לא הפסקתי לרבי עם השותף. הוא רצה קהל של הרבה חובי, ואני רציתי קהל מובחר, מיוחד, אקס-קלוסיבי".

אלא שהקהל האקסלוסיבי לא בא, לא רק בגלל השותף, אלא בגלל המקום: "הסביבה התחילה להיות כמו פינגא. תארו לי עצמכם שהבארמז שלי פותח דיסקוטק - עליי. קבוצות של גאנגסטרים היו נכנסים למקום, נראים נורמאליים בהתחלה, ואחרי ששיתים כמה כוסות מתחילים לצוץ אקדחים. ויש מכות".

ובעיקר - התברר, במשך הזמן, שהמשטר לא יכולה להגן על העסק. אחרי ששרטו את הדיסקוטק פעמיים, שרפו פעם את הדירה של הווג סגל ופעם את המשך, הודיעה המשטרה שהיא סוגרת את התיק.

הנשיא מתחתו

נשיא בית-המשפט המחוזי ונציג המדינה בערעה לזכויות אדם באר"ם, הדוקטור זאב צלטנר, בא ברית הנשואין עם אלפי שוקן. כלומר בשפה של אנשים פחות חשובים, התחתן.

צלטנר מעורר בדרך-כלל יראה וכבוד בבני-אדם, לא רק בגלל התארים הארוכים והתפקידים הנישאים המופיעים לפני שמו, אלא גם בגלל מראהו, שאם מתארים אותו בשמות תואר, הוא נראה כאילו נלקח מן הרומנים העזירים, ולא הוא. הוא נלקח ישר מפניו: "אדם בעל גובה בינוני, כתפיים רחבות, פנים זועפים, עיניים חודרות, וקול עמוק". זה הוא.

את אשתו השלישית הוא הכיר כבר לפני שמונה שנים. כשהיה רק בן חמישים. היא עבדה בחנות ספרים בליכנסטיין ברחוב אלנבי, והיתה נשואה לעורך תוכניות מוסיקאליות בקול-ישראל. במשך שמונה השנים הללו היה מגיע השופט צלטנר מדיפעם לחנות הספרים וקונה ספרים. לפני חצי שנה התגרשה האשה מבעלה. אך כמו שלפני כן, לא

צלטנר

לאחר שהאבא התחתן, הוא נתן השבוע לגירושיו תוקף רשמי.

שמונה מיליון אנשים ויש שם רק שני דיסקוטקים.

לפני הסוף המר היו לה זמנים טובים. והמון חחיות. "היו אנשים שהייתי קוראת להם אנשי-הבבוקו" היא מספרת, "אלה היו החברה שהיו באים, לוקחים בבוקו ומחסלים אותו על המקום. אורי וזהר, מוט קה ארציאלי, ואורי אפנצ'ר. ממש תענוג היה לראות את זה.

הכי שמח היה כשהמיליונר צ'ארלס קלור היה בא. כבר היינו יודעים שבשביל הכסף צריך תמיד לרווחך אחריו. הוא פשוט לא

משום שאינה יכולה למצוא את הנשיא עים. וכשיום אחד הוציא מישהו אקדח. איים על פדרריקה, והיא רצה לקרוא למשטרה, ביקש ממנה בבושכרה לבוא קודם לתחנה ולהגיש תלונה.

"ביום הראשון התארסתי", מספרת פדרריקה, "רצה וילי לסגור את הדיסקוטק ואני רציתי להישאר. הוא שאל אותי אם יש לי מפתח, ואני עניתי שכמוכן אין לי, אז הוא אמר לי שאם אין לי מפתח אני לא בעלת הבית. הדפתי אותו ואמרתי לשומר שיקח אותו ממני, אבל אז הרגשתי שכבר אין לי כוח לזה יותר, וביום הרביעי מכרנו לו את החלק שלנו, וחתמנו על הבטחה שתוך תשעה חודשים אנוהו לא פותחים שום מקום חדש. גם לא התכוננו לפתוח שום מקום. רב אומר שאם אני פותחת עוד דיסקוטק, הוא מתגרש ממני".

ומה נשאר לה עכשיו? הזכרונות. "שלוש שנים היה לי דיסקוטק", היא מספרת, "ולמרות זה עדיין לא גמרתי את כל הגברים בארץ. זו בכל זאת ארץ גדולה. אבל מה שאני יכולה להגיד זה שבגברים אין כאלו כל-כך הרבה, אבל דיסקוטקים המון. יותר מדי. בתל-אביב יש חצי מיליון אנשים ומאה ושלושים דיסקוטקים. בפאריס יש

אהבה ממבט ראשון

עון הבין שזהו זה. הוא קפץ מכיסאו, הספיק לראות שפיר סלינגר לוחש משהו ל-מייקל קיין ומראה עליו בראשו - וכבר יצא החוצה.

הבחורה כבר לא היתה שם. לעומת זה, כשהוא חזר, הוא מצא שמייקל קיין - אליו הצטרף גם לורנס הארווי - מחזיק אחריה. מנהל המועדון ניגש אליו, ובנימוס רב ביקש אותו, ואת כל יושבי-שולחננו, לעזוב את המקום.

למחרת קיבל ג'ק גיוון, חבר המועדון האקסלוסיבי ארטונו, מכתב מהנהלת-המועדון, ובמכתב נאמר שבגלל התנהגותם של

גדעון רוזנשטיין הרגיש את עצמו כאנגלי לכל דבר. הוא גמר אומנם ללכלכל באוניברסיטה בירושלים, אבל כשהוא ישב על הכיסא המקושט, בדיסקוטק הלוזדוני ארטונו, הוא הרגיש את עצמו כבוגר אוכספורד אמיתי.

הוא הצליח להיכנס לדיסקוטק הזה - המיועד לעילית בלבד - בזכות ידיד לעבד-דה שלו, ז'ק ג'וזף, שהוא חבר המקום. אבל כשהוא כבר היה בפנים - הוא לא נראה פחות חבר ממנו.

בחורה אחת, שישבה ליד אחד השולחנות המרוחקים, לא הורידה את מבטה ממנו. הוא חייך אליה בטוב-לב. אחת הרוקדות, למטה, ברחבה, רקדה כאילו רק בשבילו, והסתכלה מדי פעם כדי לראות איהו רועם זה עושה עליו. שתי בחורות הסתכלו עליו והתלחשו. אולי הן תיגשנה ותזמנה אותו לרקוד?

אבל תאום הוא ראה שהיפהפיה האכווי-סית ביאנקה מאסיאם, שבאה למר-עדון עם מייקל קיין (לו היא עומדת להישא), נועצת בו מבט מזור.

היא הסתכלה עליו והסתכלה שוב; היא בכלל לא שמה לב למייקל קיין שישב לידה, וכשמאוחר יותר קם ועזב את השולחן.

אז הוא לא התאפק ופנה אל ג'ק, ידידו, ואמר לו בלחש: "שמת לב ליפהפיה הזאת, שבאה עם מייקל קיין? ראית איך היא מסתכלת עליו?"

אחרי-כך קם גדעון, שהבין מייד מה קורה כאן, ניגש אל הבחורה - והציע לה לעבור לשולחנו. היא שתקה. אבל פייר ס' ליינר, דובר הבית הלבן לשעבר, הסביר לו באדיבות שמייקל קיין נימצא בשולחן ממול, עם לורנס הארווי, והוא לא יכול להזמין את הבחורה שלו. לא עושים דברים כאלה.

הוא המשיך לעקוב אחרי הנעשה בשולחן הסמוך: הוא היה בטוח שהבחורה לא תסבול יותר את העלבונות הללו, תעזוב אותם ותבוא אליו.

ואכן, מייקל קיין חזר לשולחן. במשך ה-שעה הארוכה שבאה לאחר מכן הוא ראה אותו שקוע בשיחה עם הנערה ושמשהו גורלי מתנהל שם.

בשתיים בלילה נישקה הבחורה קלות את לחיו של היריב ועזבה את הדיסקוטק. גדי

קשה הדרך לנצח

מדוע פוטר הבמאי פול דייזים מעבודת ההסרטה של הסרט בג'ורדון 42 - 26 מה קרה בימי עבודתו בווליה האהבה ש-נשכרה לצורכי הסרט בחמש מאות דולאר? מי היא הישראלית היפהפיה המעורבת בפרשה, ומה עשה איתה הבמאי בשעות שצריך היה להיות על בימת-ההסרטה, ומדוע היא קיבלה תפקיד כסרט והטריפה את דעתו גם

מריון

בשעות בהן לא היה צריך להימצא על בימת ההסרטה? הרבה סימני אהבה.

כאילו שלא די התעללו בבג'ורדון ב-חיו, הנה עכשיו הארץ רועשת וגועשת מהסאנדאליים המתנכלים לכניסתו אל הנצח. הבמאי, שעבד במשך שלושה שבועות על הסרט - פוטר. החסות הממשלתית כיסתה על כל העניין, והבמאי החוש, רודר פ'רלוב,

ביאנקה מאסיאם ומייקל קיין

חבריו לשולחן, לא ראה הנהלה אפשרות לתת לו להמשיך את חברותו במועדון, והם מביעים על כך את עצמם הרב.

ג'ק גיוון היה מיואש. תושב לונדון ש-אינו חבר במועדון הזה, משול לאדם מוח-רם ומנודה.

לא הייתה ברירה. גדעון רוזנשטיין שלח מכתבי-התנצלות להנהלת המועדון ולמייקל קיין, וכן עשה גם חברו. ועכשיו הם מחכים לחנינה.